

[Egon Jensen]

der også de folketingsudvalg, der i misforstået iver mener, at man til enhver tid skal godkende cirkulærer m. v., som ministre skal udsende.

Hvis der skal være mening i den kritik, der var af, at man ikke havde en sygehusplanlægning – og jeg mener, kritikken var berettiget – så er det lige så uberettiget, at folketinget på enkeltområder sætter sig som dommer og siger: sådan skal planlægningen være. Hvilke konsekvenser ville det ikke få på mange lokale områder?

Indenrigsministeren har stillet sig åbent og fordomsfrit i det rejste spørgsmål, og jeg har fuld tillid til, at ministeren har en evne til at finde en løsning, der er tilfredsstillende for alle parter; det samme gælder Frederiksberg og Københavns kommuner. Ingen har, så vidt jeg er orienteret, ønsket at nedlægge de to hospitaler, men sygehusvæsenet må ses som en helhed og planlægges derefter. Hvis folketinget optræder som bedrevidende på dette område, opnår vi en situation, som hverken ministeren eller folketinget kan være tjent med. Hvad er næste detalje i en i øvrigt uddelegeret planlægning? Hvor skal vi ende, og hvor skal vi begynde? Hvor skal vi tage lokalproblemer op og pålægge dem, der skal planlægge, at sådan skal de gøre? Der må efter min opfattelse være en klar adskillelse imellem lovgivning og administration og mellem folketingets lovgivning og andre folkevalgte organers pligt og ret til at gøre det, som folketinget pålægger dem at gøre.

Som jeg sagde til indledning, har vi i socialdemokratiet megen respekt og sympati for Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsen. Men vi synes, det er en malplaceret måde at varetage disse hospitalers interesser på, og vi har tillid til, at problemerne løses, uden at folketinget urimeligt stiller sig som overdommer over andre folkevalgte.

Hagen Hagensen (KF):

Der blev for nogen tid siden skabt uro omkring Diakonissestiftelsens og Sankt Lukas Stiftelsens fremtid. Det vakte bekymring, og det gav tvivl om, hvorvidt de to sygehuse kunne fortsættes. For mig er der ingen tvivl om, at de skal fortsætte, og den tvivl, der har været om det, skal tages bort. De skal bevares som almene, funktionsdygtige sygehuse, og det er også helt nødvendigt, at de er det,

hvis de sygeplejeskoler, der er knyttet til dem, skal kunne fortsætte. Og det er der virkelig behov for – det ved vi alle – i en tid, hvor sygeplejeuddannelsen langtfra står mål med det, der er behov for.

Der findes en grovskitse for hovedstadsrådets område for sygehusforhold. Den bevarer begge de to sygehuse. Indenrigsministeren har godkendt grovskitsen, og den nuværende indenrigsminister har i dag også vedstået, at grovskitsen naturligvis skal overholdes, og at den forpligter. Det er også sket i svaret på et spørgsmål, som jeg stillede indenrigsministeren, og som blev besvaret her i tinget – som af ministeren nævnt – den 8. oktober i år, hvor ministeren klart sagde, at han ville være meget opmærksom på, at grovskitsen blev fulgt og overholdt, og at han også var særdeles opmærksom på, at der ikke skete noget med sygeplejeskolen på Diakonissestiftelsen; det var den stiftelse, spørgsmålet gik på.

Derfor er det helt givet, at der nu hverken kan eller må ske nogen ændring i Diakonissestiftelsens eller Sankt Lukas Stiftelsens forhold bare som følge af nogle ændrede dispositioner i Københavns kommune. I det referat, der gives i Berlingske Tidende i dag om, hvad der kan ske, og hvad Københavns kommunes stilling er, er det gengivet, at Københavns kommune står stejlt fast på, at kommunen ingen akutte pladser vil have på Sankt Lukas Stiftelsen og Diakonissestiftelsen, og det er noget meget væsentligt, hvis forholdet er, som det er beskrevet, og så er der en særlig grund for dette ting til at tage sagen op og følge den. Der er jo en ganske stor forskel på, hvem der er indlagt på sygehuse; det kan jo ikke nytte noget, at det er ventepatienter, hvis man skal have en almindelig hospitalsdrift, for de skal ikke behandles i egentlig forstand med helbredelse for øje, men skal jo desværre vente på at få en plejehjemsplads, og det giver bl.a. ikke grundlag for en sygeplejeskole. De to hospitaler skal bevares i samvirke mellem alle rette vedkommende, og der må skabes et grundlag derfor geografisk, befolkningsmæssigt og på anden måde, således at de to sygehuse kan virke videre. Det må ske inden for sygehuskommunernes videre planlægning, der jo sker på grundlag af grovskitsen, og det må også ske på grundlag af de forhandlinger, der føres mellem Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Københavns